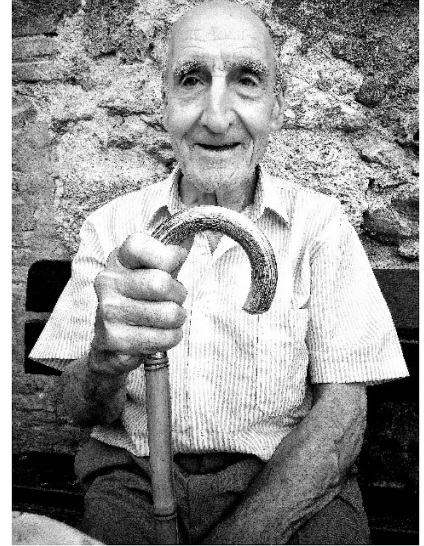

En Pelayo, l'escaulenc més internacional i polifacètic

Es diu Pelayo Aymar Ginestera, però tothom el coneix com en "Pelàiu". Va néixer a Les Escaules el 28 de novembre del 1936, pocs mesos després d'haver-se detonat el malson de la guerra civil, i vés a saber si fou aquest, el motiu pel qual en Pelayo va néixer preparat per viure una vida plena de canvis que el van portar d'un lloc a l'altre, i d'una feina a l'altra, amb un ritme intens, i una facilitat adaptadora sorprenent. Un escaulenc que podem definir com el més internacional que ha tingut Les Escaules, sense tenir en compte la realitat de les generacions joves actuals, que gaudeixen d'una mobilitat inexistente en els temps d'en Pelayo.

Doncs bé, en Pelayo va néixer al carrer d'Amunt de Les Escaules, casa on resideix encara avui en dia juntament amb el seu germà gran Pep. En aquella època, Les Escaules s'omplí de soldats de dos regiments, que visqueren repartits pel poble a petició de l'alcalde. Per aquest motiu, la seva família va viure una temporada a can Mas, a la plaça, abans de poder tornar a la casa del carrer d'Amunt. A part d'un germà gran, en Pelayo tenia també una germana gran, l'Àngels.

En Pelayo anà a l'escola de Les Escaules, on era un molt bon alumne, però un cop acabà l'ensenyament primari, als 15 o 16 anys, el seu pare li deixà clar que, havent-hi ja un hereu a casa, ell s'hauria d'espavilar i buscar-se la vida. I fou així com en Pelayo, als 16 anys, agafà els trastos i se n'anà cap a la primera destinació del que acabaria essent una rècula d'indrets en diferents països: Can Gori Martí de Llers. Allà s'hi està dos anys, com a aprenent de flequer, vivint a cals amos. Malauradament, fou estant-se a Llers que el vingué a buscar el seu cosí Fernando per donar-li una notícia terrible, la de la mort de la seva germana.

L'anterior aprenent de flequer de Can Gori Martí, en Josep Caula, de Lladó, havia deixat Can Gori Martí per anar a treballar a Sant Andreu de Llanerres, i quan va haver d'entrar al servei militar, en Josep va proposar a en Pelayo d'ocupar el seu lloc. I ja tenim en Pelayo cap a la seva segona destinació: un forn de Sant Andreu de Llanerres on es treballava pràcticament sense descans, arribant alguns dies a dormir tres hores escasses. A les 5 de la tarda ja començava, i no acabava fins cap a les 10 o les 11 del matí, ja que en aquell forn feien tres o quatre fornades diàries, i tot seguit, encara havia d'anar a repartir el pa amb bicicleta pel barri de can Sants. A vegades fins a les 2 de la tarda no es podia ficar al llit, i tres hores més tard ja el tornaven a cridar. Eren condicions molt dures, treballant molt i menjant poc, i en Pelayo, després d'un any i mig, li digué a la seva mare si podia arribar-se fins a Cal Queco i a la botiga del carrer Nou de Figueres, on venien llevat, per assabentar-se de si feia falta algun mosso en algun forn de poble i, així, poder canviar. I resulta que sí, que buscaven mosso tant a Maçanet de Cabrenys com a Sant Mori, i en Pelayo preferí anar a Maçanet. Ja el tenim, doncs, cap a la seva tercera destinació.

A Maçanet s'hi va estar dos anys i mig, i només feien dues fornadetes petites. Res a veure amb el volum de feina del forn d'on venia. Començava cap a les 8 del vespre, i quan acabava ja se'n podia

anar a dormir. I el migdia següent, quan s'aixecava, cap a la 1 o les 2, anaven amb l'amo a buscar feixines de bruc per poder escalfar el forn. A Maçanet s'hi va estar fins que va entrar al servei militar el febrer 1958, que va fer entre el Castell de Sant Ferran de Figueres, on tenia la seu el regiment 11 de muntanya, i Sant Climent, on hi havia el campament. Acabà el servei el juny del 1959.

I de la mili, cap a Lloret de Mar! Trobà la feina anant a veure el senyor Sarquella, el viatjant de la Farinera Montserrat de Girona, que anava a vendre al forn de Maçanet quan en Pelayo hi treballava. Fou una feina de temporada, també de forner, del juny fins al novembre del 1959.

Acabat de tornar de Lloret, pràcticament no havia tingut temps d'estar-se a Les Escaules que el vingueren a buscar de Maçanet perquè tornés al forn on havia treballat, ja que l'amo s'havia fet mal pastant i necessitava que l'ajudessin. I cap a Maçanet falta gent!

Mentrestant, en Pelayo havia escrit una carta a un cosí germà seu per part de mare (Noguer-Aymar), de Pont de Molins, que havia anat a provar sort a França i tenia una fleca a Lezignan-Corbières (entre Narbona i Carcassona) i, un cop ajudat l'amo del forn de Maçanet, ja es trasllada a França per treballar a la fleca del seu cosí. El mètode a França era molt semblant, però per fer la barra, en comptes de cargolar-la cap a un mateix, com havia après aquí, a França es cargolava al revés, cosa que li costà una mica al principi. Una gran diferència era que els forns allà ja s'escalfaven amb gasoil, i en encendre'ls en sortia una gran flamarada. Com que no es van acabar d'entendre amb la família del seu cosí, en Pelayo decidí marxar d'allà. Ara bé, perquè no s'ho prenguessin malament els digué que se'n tornava a casa, però en realitat se n'anà a Carcassona. I tot va venir perquè a Lezignan-Corbières en Pelayo anava a tallar-se els cabells amb un barber espanyol, a qui va comentar que no se sentia bé a cal seu cosí. I resulta que el barber tenia un client que era pollaire i que tenia una torre a Narbona-platja, i allà el pollaire hi tenia com a veí el flequer de Carcassona, que fou qui informà que a la fleca Chez Pedussau, a Carcassona, buscaven oficials de flequer. I és així com en Pelayo anà a petar a Carcassona.

A Chez Pedusseau de Carcassona feien 700 kg de farina cada dia. Era com una panificadora. En Pelayo s'encarregava de pastar, però ja no de manera manual, sinó amb la màquina *pétrin*, que aixafava la pasta i la cargolava. Un cop fet el pa es posava en un frigorífic, i eren uns altres nois els que el coïen al forn.

Ell agafà l'hàbit de mirar els anuncis de feina del diari, i fou així com s'assabentà que el Canadà, com a país nou, amb projecció de futur, estava buscant gent disposada a anar-hi a treballar. L'anunci deia que un representant de l'ambaixada del Canadà a París vindria a Carcassona, i s'estaria a l'*Hôtel de la gare*. Així és que ja tenim en Pelayo que se n'hi va tot decidit. El representant li pregunta a què es dedica, i en respondre-li en Pelayo que fa de forner, el representant de seguida l'informa que no tindrà cap problema per trobar feina al Canadà, ja que la província del Quebec és una antiga regió francesa i el pa francès hi és molt apreciat. "Doncs endavant!" li diu en Pelayo. Tanmateix, el trasllat no fou tan ràpid. Hagué d'esperar uns mesos: de l'abril, que féu l'entrevista, fins al novembre. Amb tants mesos, en Pelayo ja no les tenia totes de si el cridarien. També justament en aquests mesos d'espera, una nit que probablement estava cansat i abaixà la guàrdia, tingué la mala sort d'enganxar-se el dit amb el corró de la màquina de fer pa. El dit li quedà plegat per sempre més, però no li fou cap obstacle per afrontar cap dels reptes que l'esperaven. I, just el dia que li donaven l'alta pel dit, té un atac de ronyó i au, torna cap a la clínica una setmana més! I els metges, amb la radiografia, veieren una cosa que semblava un tumor, però va resultar ser un "apèndix de ronyó", és a dir, un

ronyó petit al costat de l'altre, que no era res preocupant. De totes maneres, en Pelayo volia quedar-se del tot tranquil, i decidí arribar-se a Barcelona, a la Clínica Puigvert, al Passeig de Sant Joan, on es passà tot el dia fent-se proves, fins que, ja cap a la tarda-vespre, se li presentà el doctor Puigvert en persona, que era tota una eminència en aquell moment, i li digué que podia estar ben tranquil, que el seu doble ronyó era com si uns tenim el nas cap a un costat, i els altres cap a l'altre, que no té res de perjudicial. El mateix dia, ja ben tranquil, se'n tornà a França, on treballava ara en un altre forn de pa.

I el novembre, quan cada cop comptava menys amb la possibilitat que l'enviessin al Canadà, just mig any després de l'entrevista, rebé de cop tots els papers per poder fer el salt continental. Hi era tot: el bitllet d'avió de París fins a Lisboa amb Air France, la reserva de l'hotel de Lisboa i el bitllet d'avió de Lisboa a Montreal. Com a curiositat, mentre estava a l'aeroport de Lisboa recollint l'equipatge, una hostessa es posà a cridar "Senyor Ginestra, Senyor Ginestra, passi pel mostrador de Canadian Pacific", i en Pelayo pensà que era un cognom molt semblant al seu, però no en féu cas. En passar l'estona i no sortir ningú, en Pelayo s'adreçà a l'hostessa per dir-li que ell es deia Ginestera de segon cognom, i resulta que sí que anava per ell, ja que a Portugal posen el cognom de la mare primer, raó per la qual el cridaven pel seu segon cognom, que és el que preval. L'hostessa l'informà que tenia l'habitació reservada a l'hotel Ambaixador i que agafés un taxi per arribar-hi. I l'endemà ja tornava a ser a l'aeroport per agafar el vol cap al Canadà, un vol que havia sortit de Roma, havia parat a Madrid, i ara parava a Lisboa abans d'aterrar finalment a Montreal.

Un cop a l'avió, els seus companys de viatge eren un matrimoni del Quebec. Ell era arquitecte. Es deia Jean Paul Audet. I era inquiet i s'aixecava sovint del seient. Un cop que es va aixecar, en demanar-li perdó a en Pelayo per les molèsties que li ocasionava, li preguntà si era del Canadà, i en Pelayo li digué que no, que hi anava d'immigrant, a treballar. El senyor se sorprengué, perquè, segons li digué, al Canadà hi havia un atur terrible, i li digué que no trobaria feina. En Pelayo li ensenyà el passaport, on l'ambaixada canadencs li havia escrit fins i tot el nom de la ciutat on s'havia de dirigir: Sherbrooke. L'arquitecte quedà parat. Sherbrooke era la seva ciutat, i podia assegurar que no hi havia feina. Tragué una targeta de visita li l'hi donà a en Pelayo per tal que, en cas que no trobés feina, es pogués adreçar a la fleca més gran de Sherbrooke, que era d'uns coneguts seus, i, ensenyant-los la targeta, pogués provar sort.

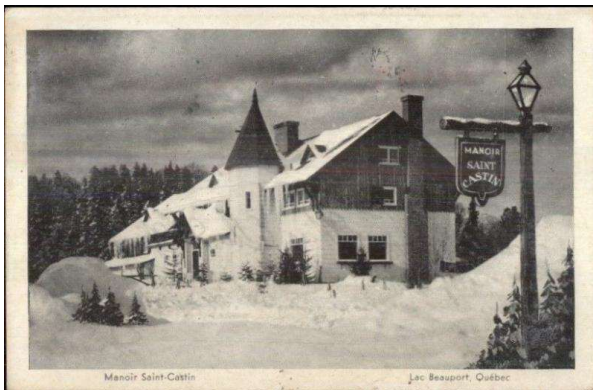
Un cop arribat a l'aeroport de Montreal, en Pelayo se separà del matrimoni, ja que ell havia de passar per immigració, i allà li digueren que agafés un taxi cap a l'estació i agafés un tren que el portaria al Quebec. El trajecte durava quatre hores. I que, un cop al Quebec, s'adreçés a la gare maritime Champlain, al costat del riu Sant Llorenç, que era el Centre d'immigració.

Quan en Pelayo arribà a la gare maritime Champlain ja eren les 11 de la nit. Estava tot nevat. El taxi el deixà a la carretera, o sigui que en Pelayo va haver de travessar a peu un camp ple de neu per acabar d'arribar a destinació. L'edifici era tancat, però a la porta de servei hi havia un guarda, que li digué que a aquella hora no es podia fer res, que dormís en un dels llits, i que l'endemà al matí ja l'atendrien. I l'endemà al matí en

La gare maritime Champlain

Pelayo es dirigí cap a l'oficina, on li confirmaren que no hi havia feina de flequer, ja que no hi ha forns petits, sinó grans panificadores. Tot i així, li parlà d'un hotel d'una estació d'esquí a les muntanyes Laurentides on sempre buscaven gent. A en Pelayo ja li semblà bé. Però hagué d'esperar tres dies més, ja que havia fet una nevada molt forta i havien d'esperar que les condicions meteorològiques fossin millors i que passés el cap de setmana. Tot i que a la gare maritime Champlain no li faltava de res, ja que tenia bufet lliure i llit gratuïts per a tots els immigrants mentre esperaven que els vingués donada la seva oportunitat al país, el dilluns següent, sense fer-se esperar, en Pelayo ja estava preparat per desplaçar-se fins a l'estació d'esquí, al Lac-Beauport, que era a uns 20km de Quebec, juntament amb el responsable del Centre d'immigració. Aquest senyor parlà amb

el maître de l'hotel Manoir Saint Castin, el sr. Jean Ainaud, però es comunicaven en anglès, llengua que en Pelayo no parlava. Tot i així, semblava que el maître posava pegues a agafar en Pelayo. Després d'una bona estona, van acordar que es quedés, i que, en el pitjor dels casos, ja el col·locarien als canons de neu artificial. Finalment, se li va donar feina de *garçon de table*, és a dir, d'ajudant de cambrer, parant i desparant taules. Anaven per equips, i en Pelayo feia equip amb un noi francès que li

digué que com més taules muntessin més comissió obtindrien, o sigui que es va posar a treballar de valent. De totes maneres, la feina d'ajudant de cambrer no tenia un gran sou, i en veure el maître que en Pelayo treballava bé, li oferí d'encarregar-se del *room service*. Per cada esmorzar que demanaven els clients a l'habitació, en Pelayo cobrava 50 cèntims de dòlar canadenc. A vegades pujava 18 o 20 esmorzars en un sol dia. I vinga a pujar i baixar!

I un any després d'haver entrat al Manoir Saint Castin, en Pelayo i un dels seus companys cambrers decidiren deixar el Quebec per anar a Montreal a prosperar. El seu company, francès i cambrer experimentat, va trobar feina de seguida, però en Pelayo va tornar a la tàctica de llegir els anuncis de feina del diari. I al cap d'uns dies veu un anunci "Es busca ajudant de pastisseria". En Pelayo, com sempre, sense pensar-s'ho dues vegades, s'hi presenta, i parla amb l'amo, de qui ja detecta que no és d'allà, però no sap ubicar d'on pot ser, amb aquell accent. I el dia que comença, en dir que és espanyol, un company li diu que l'amo també n'és, d'espanyol, concretament valencià. Es deia Ballester. Pertanyia a una família rica de València que s'havia arruïnat, i per aquesta raó havia marxat d'Espanya, tot primer cap a Anglaterra, i després al Canadà, on s'havia casat amb una dona canadenc. Tot i que la relació amb l'amo era molt bona, al cap d'un mes o dos d'haver entrat a la pastisseria, en Pelayo va decidir que volia tornar a casa.

Amb aquest any i poc d'estar al Canadà, en Pelayo havia vist clares diferències entre viure a França i viure al Canadà. A França, un immigrant era considerat un estranger. Estava completament controlat. Qualsevol canvi de domicili que fes havia de ser informat degudament a la policia. Al Canadà, en canvi, un immigrant era un més. Tenia llibertat de moviments sense haver d'informar-ne la policia. Amb cinc anys residint al Canadà ja podies tenir la nacionalitat canadenc. A França, era impossible obtenir la nacionalitat francesa en tan poc temps. I molta gent anava al Canadà per poder entrar fàcilment als Estats-Units, ja que estant-se un o dos anys al Canadà, ja es podia fer el

salt al somni americà. Tot i això, en Pelayo no aspirava a fer realitat cap somni americà, i per això tornà cap a casa.

Via París, va arribar a l'estació del Nord de Barcelona, i es va agafar una pensió a prop de la Sagrada Família. Com era habitual, agafà el diari per rastrejar els anuncis de feina del diari, i trobà un anunci de recepcionista d'hotel per a l'hotel Covadonga, que es trobava a la Diagonal. Així és que ja tenim en Pelayo, cap a l'hotel Covadonga falta gent! El director, el sr. Verdú, li digué que el lloc de treball no era per a l'hotel de Barcelona, sinó per al d'Andorra, i en Pelayo respongué "Ah, doncs encara millor, allà hi ha 50% d'espanyols i 50% de francesos, i jo parlo francès!" Així, doncs, Andorra fou la següent parada en la vida emocionant d'en Pelayo. Sembla ser que, per poder treballar a Andorra, es demanava un "passe" que s'havia de renovar sovint baixant a La Seu d'Urgell. En Pelayo va dir que ell tenia passaport internacional, de resident a l'estranger, i que, per tant, no li calia haver de fer aquest tràmit baixant a La Seu cada dos per tres, però tot i així, perquè l'hi acceptessin, hagué de fer una instància al govern civil de Lleida, i amb això ja no li va caler moure's d'Andorra. En total, en Pelayo estigué des del maig fins al novembre a Andorra, ja que la feina era de temporada. I en acabat, tornà cap a Barcelona.

Arribat a Barcelona, tot primer tornà a fer de flequer, en una fleca del carrer València amb Rambla Catalunya, però, per fer de flequer, s'estimava més treballar a França, on les màquines eren més modernes que no pas aquí. Llavors s'arribà fins a Narbona i, aplicant la tàctica que ja li havia funcionat anteriorment, anà directament a un centre de distribució de llevat, per demanar on buscaven gent, i li digueren que a Saint Marcel, però era temporal. I de Saint Marcel va acabar anant a parar a Parazá, on s'estigué dos anys. Fou mentre estava a Paraza, el març l'any 68, que morí el seu pare. En Pelayo buscà un substitut per, així, poder venir a l'enterrament.

La mort del seu pare implicà que el seu germà Pep es quedés sol, i en Pelayo decidí venir cada cap de setmana a Les Escaules per fer-li companyia durant un any ben bo. Fins i tot, durant una temporada, el dissabte al matí passava en cotxe a recollir en Joan, un altre escaulenc, refugiat de la guerra, que treballava en un hort de Perpinyà, i el diumenge al vespre tornaven junts cap a França. En Joan li donava fruita ben bona de l'hort.

A Paraza, en Pelayo va fer un gran amic: un gat que el diumenge a la nit, només de sentir el motor del cotxe d'en Pelayo que tornava de Les Escaules, creuava tot el poble per anar-li a donar la benvinguda, i ja no l'abandonava. Com a anècdota, una nit que en Pelayo es va oblidar de fer sortir el gat abans d'encendre el foc del forn, amb la gran flamarada del forn, el gat va començar a saltar com un boig, com si hagués perdut el nord. Tot i així, aquesta gran amistat no se'n veié perjudicada. En Pelayo s'assegurà bé prou cada nit, a l'hora d'encendre el foc, de treure el gat per no fer-lo embogir cap altra vegada, i el gat continuà seguint en Pelayo amunt i avall com el seu amic més fidel.

Al cap d'un any d'anar amunt i avall de Paraza a Les Escaules, i de Les Escaules a Paraza, en Pelayo tornà a Barcelona i decidí agafar un bar al carrer de la Mercè: el bar Guanche, un bar de tapes que pertanyia a un empresari canari que es deia Sinesio González. La tapa estrella era de pernil canari, amb una salsa especial. En Pelayo cobrava la tapa i un gotet de vi, un "chato", a un duro. Tanmateix, l'amo del local era un interessat. Havien pactat un lloguer de 10.000 pessetes al mes, però resulta que se li presentava a cobrar cada setmana, perquè se les sabia totes, i havia calculat que, cobrant-li el lloguer per setmana, hi acabava guanyant. El senyor Sinesio es prenia un got de vi i, abans de deixar el duro per pagar, se'l mirava i remirava. Li recava afluïxar els diners. A més, el bar estava

força destartalat. Quan en Pelayo el va agafar, l'acabaven de deixar un matrimoni de León, que tenien una clientela de León ben fidelitzada. La senyora fins i tot ajudà en Pelayo a fer les tapes al principi d'haver-se'l traspasat. Però s'havien de fer obres, i renovar aparells, com la cafetera. El tracte que en Pelayo havia fet amb l'amo era que ell, el senyor Sinesio, assumiria el cost de la reforma, però el temps va anar passant, i aquesta reforma no arribà mai. I és que el tracte no s'havia reflectit en el contracte, i, veient en Pelayo que les condicions pactades no es complirien mai, decidí esparracar el contracte i deixar el bar un any més tard.

La següent feina, l'any 71, també fou a Barcelona, a la Fira de Mostres del Saló de l'Automòbil de Montjuïc. La feina consistia en mostrar com els cotxes podien quedar ben lluents aplicant-hi una cera especial.

I de la Fira de Mostres, cap a Torredembarra, a fer de bàrman per la temporada d'estiu al restaurant Sant Miquel! Altre cop, se n'assabentà gràcies a un anunci del diari.

I quan s'acaba la temporada, ja tenim en Pelayo tornant cap a Barcelona, a treballar de recepcionista a l'Hotel Fornos/Naciones Unidas, que eren un mateix hotel, però al Naciones Unidas s'hi entrava per la Rambla, en canvi, al Fornos s'hi entrava per la plaça Reial. L'amo era el senyor Neyra, gallec. Precisament a causa dels seus orígens, al Naciones Unidas un cop van tenir com a hoste el sr. Fraga Iribarne, que en aquell moment era director de les cerveses El Àguila. I, per enlluernar el seu hoste més especial, el senyor Neyra va fer decorar de cap a peus l'escalinata d'entrada amb tot de cerveses El Àguila. L'Hotel Fornos, però, no era de categoria, i es veia clarament amb el fet que la tàctica per "canviar" els llençols era, simplement, girant-los. En un principi, en Pelayo no sabia que aquesta pràctica es portava a terme, i quan ho va saber, ja li era molt difícil d'encobrir-ho. Els clients no quedaven del tot contents, i una vegada hi va anar un matrimoni, la senyora del qual, només d'entrar a l'habitació, ja va veure que els llençols no eren nets, i li va demostrar que, fins i tot, hi havia un pèl. En Pelayo, quan ja no sabia què més dir-los, els va enviar cap a l'amo, que es passava el dia allà llegint el diari o vigilant per allà. Finalment, els van donar una altra habitació i es va arreglar el problema. De totes maneres, en acabat, l'amo li digué a en Pelayo que esbrinés si era veritat que els llençols no eren nets. I és que qui s'encarregava del canvi de llençols era la governanta, que era ni més ni menys que la dona de l'amo... Qualsevol anava a demanar explicacions a la governanta!

En Pelayo, per tots aquests temes no gaire agradables, a l'hotel Fornos s'hi està poc. Li sortí feina de recepcionista a l'hotel La Rotonda, un hotel majestuós a la cantonada de l'avinguda Tibidabo que pertanyia als descendents del doctor Andreu, el de les pastilles per a la tos. Els fills Andreu no s'avenien, i l'hotel es ressentia d'aquesta desavinença entre germans. En Pelayo, després de dos anys (del 72 al 74) i veient el declivi de l'hotel, decidí tornar a canviar, aquest cop per anar a l'hotel Regent de la Rambla de Catalunya. I resulta que el Regent tampoc no era un hotel ideal, perquè l'amo no tenia cap experiència en hotels. Tenia molts de diners, però de coneixement de portar hotels, poc. I també hi manava el senyor Vela, un psicòpata que féu la vida impossible a en Pelayo. Per tant, l'estada al Regent durà ben poc.

La Rotonda

Amb aquestes, que en Pelayo ja s'havia buscat una altra feina: de viatjant de Conserves Tres Pins, de Granollers. L'entrevista havia anat molt bé, i ja havien quedat que començava dilluns. Però el dilluns quan en Pelayo hi va arribar, l'amo no s'hi va presentar... En Pelayo, rumiant què podia haver passat, lligà caps, i parlà amb la telefonista de l'hotel Regent per confirmar la seva sospita: l'encarregat de l'empresa de conserves hi havia trucat per demanar referències d'en Pelayo, i ja podem imaginar el que li va contestar el senyor Vela...

Durant un o dos mesos, en Pelayo s'estigué a Barcelona sense feina, fins que li sortí la feina a l'Hotel Astoria, on ja el coneixien perquè ja li havien fet una entrevista quan ell treballava a La Rotonda. Allà s'hi estigué 9 anys. Però l'últim any, l'hotel havia canviat de propietaris, havia passat a mans de la cadena Derby, amb Jordi Clos al capdavant. Allò ja no era el mateix. Els nous amos van suprimir la bugaderia de tota la vida per passar a un servei de bugaderia industrial, també van suprimir el grum ("botones") i llavors era el recepcionista el que havia d'ajudar a portar les maletes... Van canviar completament el sistema, i en Pelayo, un any després del traspàs, decidí marxar. De totes maneres, el seu company d'hotel, el senyor Martín, que feia més anys que en Pelayo que hi treballava, li digué: "No marxis amb les mans buides, eh? Tu tens dret a una indemnització". Així és que en Pelayo demanà una indemnització de 500.000 pessetes. L'amo li digué que cap problema, que quan fes la declaració de la renda ja les rebria. I les 500.000 pessetes no arribaren mai.

I encara no hem acabat! Perquè els últims 21 anys, des de l'any 76 fins a l'any 96, en Pelayo va agafar una llicència de taxi a Barcelona, això vol dir que durant vuit anys (del 76 al 84) va estar compaginant la feina de l'Astoria amb el taxi. I a partir de l'any 84 ja només es va dedicar al taxi, fins que es va jubilar.

I ja ho diu la dita: "Roda el món i torna al Born", i en Pelayo, després d'haver passat per diversos llocs i haver fet una infinitat de feines, ha tornat a Les Escaules per passar l'última etapa de la seva vida a prop del seu germà Pep, tots dos junts a la casa que els va veure néixer i créixer.

Una vida com la d'en Pelayo es mereix ser escrita. Quan en Pelayo te l'explica, sembla una novel·la, encara que ell no la pugui trobar tan fascinant com la trobem nosaltres. Ens parla d'una actitud envers la vida, d'una empenta per tirar endavant, d'acceptar reptes constants que porten a nous camins i a noves experiències, i que transformen la vida en una gran aventura. Per molts anys, Pelayo!

Sílvia Company Salip